

Olen oppinut elämään viisaasti karusti,
tähyilen taivasta, rukoilen Jumalaa,
ja illan suussa kävelen pitkään,
väsyttän turhaa ikävääni.

Kun notkossa ohdakkeet kahisevat
ja pihlajaterrottu on kypsyyttään raskas,
minä sepiän hilpeitä lauluja
kauniista katoavasta elämästä.

Palaan kotiin. Pörroinen maireia kissa
kehrää ja nuolaisee kättäni.

Sahan tornissa järvenrannalla
loimuaa kirkas tulenliekki.

Harvoin haikara laskeutuu katolle,
sen huuto rikkoo hiljaisuuden.

Jos nyt koputtaisit ovelleni,
en ehkä edes kuulisi.